

MÚSICA ENTREVISTA

«Guardava les cançons de Cecilia a la recambra del meu inconscient»

Lídia Pujol

| CANTANT |

L'artista catalana ultima des de la masia a la Segarra en la qual viu des de fa una dècada un homenatge discogràfic a la jove cantautora madrilenya morta el 1976, treball del qual ha estrenat un primer tema

J. BALLABRIGA

Fa gairebé una dècada que la cantautora Lídia Pujol (Barcelona, 1968) va decidir allunyar-se del soroll de la capital catalana per entrar en contacte directe amb la naturalesa. Des d'aleshores viu en una masia a prop de Torà, a cavall de la Segarra i el Solsonès, amb els seus gossos, el seu hort i una solitud que l'ajuda a mirar cap endins, a reflexionar i a inspirar-se. Temps per emprendre nous projectes, com el que acaba d'avançar: un homenatge musical a la cantant madrilenya Cecilia, morta tràgicament el 1976 en un accident de cotxe quan amb prou feines comptava 27 anys. Un treball discogràfic gestat a la Segarra del qual acaba d'estrenar a les xarxes la primera cançó, *Nada de nada*.

Quan va morir Cecilia, vostè tot just tenia 8 anys. D'on sorgeix ara aquest record?

Tots la coneixem, tenim els mateixos referents, estem inculats de la mateixa memòria. Cançons com *Dama, dama*, *Un ramito de violetas* o *Mi querida España...*, les guardava dins de la recambra del meu inconscient.

I quin va ser el detonant per al disc *Conversando con Cecilia*?

LÍDIA PUJOL

Dos dies després de l'1-O, estava sola a la masia i, a l'escoltar el discurs del rei, vaig caure de genolls i em van venir unes ganes enormes de plorar. Llavors em va passar pel cap a tall de pregària aquell tema, *Mi querida España*, que en la seua època

va ser censurat, eliminant les referències a les dos Espanyes. Cecilia assegurava que la realitat sempre és molt complexa, que no hi ha dos bàndols de bons i dolents, que cal transcendir aquesta divisió per provar d'anar més enllà.

Es tracta doncs d'un projecte musical que va arrancar fa dos anys i mig.

Sí, just quan vam acabar el procés conjunt de gravació va començar aquest confinament. I ara no hi ha pressa per acabar l'edició perquè el disc no sortirà

fins que es puguin tornar a fer concerts en viu, en comunicació directa amb el públic. De fet, a nivell artístic va ser un miracle com va sorgir el projecte i també tal com s'està acabant, pràcticament sense pressupost.

Un confinament que no li ha canviat gaire la vida.

El valor de la vida és el que tu decideixis donar-li: amb ple sentit d'amor o envoltat d'iPads, ser o tenir. I jo vaig decidir fa anys ser petita i relacionar-me amb el que em fa feliç, amb la naturalesa, amb els meus veïns..., sense intermediaris. Per això ara tinc poques despeses, visc de l'hort, d'ous i gallines que em porta la veïna...

Però la pandèmia sí que l'ha fet pensar.

Ara, el Covid-19 ens convida a posar-nos en relació amb nosaltres mateixos, a despertar la nostra subjectivitat personal. Només l'amor transcendeix la mort, un moment d'eternitat en la vida finita.

El protagonista del videoclip de *Nada de nada* és el cel.

Sí, és la idea de projectar-nos des del més petit fins a l'infinit mirant el cel. Quin millor moment que el del confinament per experimentar amb el finit i l'infinit?

JOSEP MIQUEL GARCIA

críticad'art

Dia dels Museus

enguany celebrem el Dia dels Museus en circumstàncies atípiques, amb les portes tancades i un esclat d'experiències interactives virtuals. La qüestió és recordar la importància d'aquestes institucions que preserven memòria del passat i qüestionen el present. A Lleida tenim onze museus registrats i, si no podem entrar-hi ara, podem veure el seu exterior, que sempre ens diu quelcom del que conté. Des de l'òptica arquitectònica, la majoria dels nostres museus ocupen edificis antics adaptats a la nova funció expositiva. Són monuments o casals rehabilitats en els darrers segles, com el Museu Diocesà de l'Urgell al complex de la catedral romànica de la Seu d'Urgell, vinculat sempre al fons de la Diòcesi, o el Diocesà i Comarcal de Solsona, també al Palau Episcopal, d'estil neoclàssic, bastit segons el projecte de l'arquitecte Francesc Pons entre

els anys 1776 i 1792. Com en el cas anterior, el seu fons està vinculat a la història diocesana de Solsona.

De vegades les seus dels museus no són tan institucionals i recorden memòries de cases més humils, com el Museu de la Val d'Aran, en una casa del gòtic tardà, o l'Ecomuseu de les Valls d'Àneu, a Esterri d'Àneu. També hi ha casals més dimensionats, com el de Tàrraga, a Cal Perelló, una construcció del segle XVIII que ha sofert diverses intervencions contemporànies, com la que va fer l'arquitecte Ramon Maria Puig entre els anys 1985 i 1994, o el Museu de Cervera, instal·lat en un Casal del segle XIX.

Aquestes rehabilitacions d'edificacions notables han complert una doble funció: no només han adaptat la seva fesomia a l'activitat museogràfica, sinó que han servit per preservar una arquitectura emblemàtica

que pren nova vida a través dels museus. Les rehabilitacions han consolidat edificis catalogats i ens han arribat al present amb garanties de conservació i un ús social i públic més garantit. Els museus serveixen també per a això, per poder parlar-nos del passat a través també dels seus edificis.

De museus bastits de nova planta a Lleida al segle XX n'hi ha ben pocs: el de la Noguera i el de Lleida. El de Balaguer va ser el primer, integrant-se al Barri Vell i donant-li una nova dinamització. Va seguir el projecte dels arquitectes Humbert Costas i Manel Gómez i va obrir l'any 1987. D'aquest Museu depèn el centre del Túmul de Seró, prop de Balaguer, que ha estat una de les construccions més premiades dins del camp arquitectònic, amb una senzillera intervenció de l'arquitecte Toni Gironès, que trencava molts dels models d'arquitectura de

museus en fer servir materials singulars. La darrera incorporació de museu de nova construcció ha estat el Museu de Lleida, que va ser bastit entre els anys 2003 i 2007 segons el projecte de l'arquitecte Joan Rodon. A més de l'edifici nou, incorporava les parts més nobles de l'antiga Casa de Caritat, amb elements antics que formen part del recorregut del nou Museu.

Aquesta obra d'exterior de pedra clara i volums marcats formava part també d'un projecte de resolució urbana de la mançana de la casa de Misericòrdia, amb la Biblioteca, obra de Daniel Gelabert, i l'Arxiu, segons projecte de Josep Benedito. Tota una intervenció arquitectònica ben planificada que modernitzava aquesta zona renovada propera a l'església de Sant Llorenç.

En marxa hi ha la rehabilitació de l'antiga Audiència com a seu del Museu Morera, segons

projecte de l'arquitecte Jaume Terés.

Més enllà d'aquests museus, que són els registrats, cal parlar de la intervenció de l'arquitecte Daniel Gelabert va fer a Verdú per a la família Mayoral per bastir el que primer va ser Museu del Joguet, i després va anar variant les funcions. Es tractava d'una intervenció en diverses cases populars per poder fer un projecte modern i que a la vegada fos respectuós amb les tradicions i els materials populars.

També recordar que es va fer un projecte ambiciós a Planta de la Fundació Sorigué, encarregat als arquitectes Abalos i Sentkiewicz, que va ser presentat a certàmens internacionals, que palesa el desig de la Fundació per tenir present el treball dels arquitectes amb relació als espais d'art contemporani.

Els museus estan tancats, però l'arquitectura ens parla.